

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

25e jaargang nummer 1

april 2015

Jonathan en Zadok

door Bill Britton, ca. 1965

Hier vinden wij een van de vreemdste en droevigste verhalen uit de Bijbel. Het verhaal van een knappe jonge man, die een open oog had voor de komst van een nieuw tijdperk, die zelfs profetieën uitsprak over het komende Koninkrijk, die de komende koning kende en zeer lief had, en toch dat heerlijke Koninkrijk niet binnenging, alleen, omdat hij er nooit toe kon komen zich uit het oude systeem terug te trekken!

Jonathan de zoon van Saul

En met dit verhaal komt er een ernstige waarschuwing tot hen, die een nieuw tijdperk zien aanbreken voor de Gemeente, die weten, wat het is om de zalving te ervaren van die nieuwe beweging van de Heilige Geest, voor wie er geen enkel beletsel zou zijn om te worden opgenomen in dat heerlijke nieuwe Koninkrijk en voor wie er toch een groot gevaar is, dat ze niet bij de troonsbestijging zullen zijn, alleen omdat zij, zoals Jonathan, zich niet willen afscheiden van het oude systeem om "van haar uit te gaan, mijn volk!" Op.18:4

Zij komen niet verder dan kennis te nemen van wat God doet in deze

eindtijd, zij zijn er tevreden mee om te verkeren met hen, die de zalving van de Heilige Geest bezitten en zich afgescheiden hebben, maar ze zijn niet bereid de smaad te dragen, te behoren bij die "gekke troep" in Adullam.

Sneller dan een Arend

Jonathan was een van de fijnste en meest bewonderenswaardige jonge mannen in de Bijbel. Vele prachtige eigenschappen worden van hem vermeld en niet één zonde wordt hem ten laste gelegd. Hij was een trouw en moedig man, met visie, onzelfzuchtig en zeer geestelijk. Hij was een koningszoon, de rechtstreekse troonopvolger. Maar hij gaf dit alles

op uit liefde tot David, Gods gezalfde, want hij zag, dat het Gods wil was, dat David de volgende koning zou zijn.

De eerste keer dat wij met Jonathan kennis maken is in het dertiende hoofdstuk van het eerste boek Samuel. Hij staat in Gibeon aan het hoofd van duizend man in het leger van zijn vader Saul. Hier weigert hij het op een accoord te gooien of samen te werken met de duivelse Filistijnen, maar hij verslaat een heel garnizoen en zo voorkomt hij een crisis in Israël. Zijn moeder kende geen grenzen. De Bijbel zegt, dat hij "sneller was dan een arend en sterker dan een leeuw". ^{2Sam.1:23} Met zijn leger was dit niet het geval. Zij hadden weinig wapens, zij waren gewend onder de voet te worden gelopen door de Filistijnen en het gebeurde nogal eens dat zij moesten vluchten naar rotsen en holen. Hij woonde temidden van een vreesachtig en schrikachtig volk, maar hij was zo moedig als een leeuw, want hij stelde zijn vertrouwen in de levende God.

Door velen of door weinigen

Als wij het 14-de hoofdstuk lezen van 1 Samuel zien we, dat Jonathan een grote overwinning over de Filistijnen behaalt met de hulp van de God des hemels. Hij vertrok alleen, met slechts de jonge man, die zijn wapens droeg en nadat hij een afspraak met God gemaakt had, viel hij in zijn eentje een heel garnizoen van de Filistijnen aan. Hij moest op handen en voeten een berg beklimmen om bij hen te komen, maar toen hij bij hen was, veroorzaak-

te hij zo'n slachting, dat het hele Filistijnse leger in uiterste verwarring geraakte en zij elkander begonnen aan te vallen. God veroorzaakte een aardbeving en een hevige schrik en die dag was er een grote overwinning. Jonathan wist hoe goed het was om verse honing te eten, omdat zijn ogen hierdoor helder werden en hij nieuwe krachten opdeed. Daarom wist hij ook, wat het betekende de woede te aanschouwen van Saul, die het type is van de door de mensen gewilde koning over Gods volk. Maar hoewel hij het foute in het systeem ziet, blijft hij het toch trouw.

En hij deed zijn mantel af

Nadat de jonge David op die gedenkwaardige dag aankwam en Goliath versloeg, zien we, dat David en Jonathan boezemvrienden worden. Het staat er zo:

"Jonathan nu en David maakten een verbond, dewijl hij hem liefhad als zijn ziel. En Jonathan deed zijn mantel af, dien hij aan had, en gaf hem aan David, ook zijn klederen, ja, tot zijn zwaard toe, en tot zijn boog toe, en tot zijn gordel toe." ^{1Sam.18:3, 4}

De liefde, die deze dappere jonge mannen voor elkaar koesterden, de herdersknaap en de prins, was het mooiste lichtpunt in Israël in dit donkere uur van de geschiedenis. Jonathan had eindelijk iemand gevonden, die niet wegliep voor de Filistijnen, iemand, die even moedig was als hijzelf. En hij was zich bewust van de goddelijke zalving, die op David rustte. Want Samuel had David gezalfd met

olie uit de hoorn om koning te zijn over Israël in Saul's plaats. ^{1Sam.16:1,13}

Jonathan kwam tot de overtuiging, dat David op de troon zou zitten en niet hij, want als hij de troon van zijn vader Saul zou bestijgen, kon hij slechts doorgaan met het systeem van zijn vader en hij wist, dat dit niet Gods wil was. Maar hier was een nieuw systeem, een nieuwe zalving, een nieuw Koninkrijk, dat Israël nooit eerder gekend had. En God had het verordineerd.

Dus ontdeed Jonathan zich van zijn prinselijke gewaden en gaf ze aan David. Dit alles gebeurde terwijl David in Sauls huis was, onder Sauls regering.

David in de woestijn

En dan valt David plotseling in ongenade. Hij heeft niets verkeerd gedaan. Geen zonde kan hem ten laste gelegd worden, maar Saul is plotseling jaloers om de zalving, die op David rust en hij tracht die ongedaan te maken. Daarom vlucht David om zijn leven te redden naar een eenzame plaats. Jonathan gaat niet mee, hij blijft in Sauls huis. Nog steeds is hij Davids vriend, hij weet, dat David de zalving en de vaste belofte van God ontving, maar hij is niet helemaal klaar om vaders huis te verlaten en alle familiebanden te verbreken en de smaad te dragen, die David draagt.

Hoevelen zijn er, die hierin zichzelf terugvinden. Zij zijn blij met de vaste belofte van het koningschap, zij zijn bereid veel op te geven, zij bidden, vasten, gaan er op uit en geven, alles om

die zalving te ontvangen. Maar het oude systeem laten zij niet los. Als het zover komt, kunnen zij de noodzaak er niet van inzien. Nu is het de moed die ze ontbreekt. Ze hebben moed en een grote liefde tot God. Evenals Jonathan hebben ze zeer veel prachtige eigenschappen. Maar ze kunnen de trompet niet horen die zegt: "Ga uit van haar, mijn volk." ^{Op.18:4}

Ze kunnen nauwelijks begrijpen, waarom de "Davids" hun tijd moeten verspillen in de "woestijn", met dat kleine verachte hoopje ontevreden, terwijl ze zoveel meer konden doen, prediken tot grotere menigten, meer zielen winnen, zitten aan Saul's tafel. Ze zien gewoon de reden van de afscheiding niet.

Als David gewoon de organisatie was blijven erkennen, en de een of andere wanhopige aanval zou doen op een machtige vijand, dan zou Jonathan geen minuut aarzelen. Maar wat doet David? Niets! Hij zit daar maar ergens in een spelonk, of hij verbergt zich in de bossen met zijn kleine bende van 400 man. Nu mogen 400 wel een grote menigte lijken voor sommige van die opwekkingpredikers, die zich nauwelijks kunnen herinneren ooit meer dan 50 toehoorders gehad te hebben, maar vergeleken met de honderdduizenden, die Saul kon verzamelen door de trompet te blazen, was dit een gering aantal.

"Toen ging David van daar, en ont kwam in de spelonk van Adullam. En zijn broeders hoorden het, en het ganse huis zijns vaders, en kwamen

derwaarts tot hem af. En tot hem vergaderde alle man, die benauwd was, en alle man, die een schuldeiser had, en alle man, wiens ziel bitterlijk bedroefd was, en hij werd tot overste over hen; zodat bij hem waren omtrent vierhonderd mannen." ^{1Sam.22:1 en 2}

Waar is Jonathan? Terug in Sauls huis, waarschijnlijk zich maar afvragend wat er vanavond aan de hand is met Gods gezalfde. Wie weet verlangt hij er wel naar ook daar te zijn, om David een paar psalmen te horen zingen, die God hem door Zijn Geest ingeeft. Hij woont Sauls banketten bij en heel zijn leven is vol met zakelijke ontmoetingen, bestuursvergaderingen, werkschema's, plechtige bevoorordering van ambtenaren, politiek manoeuvreer, terwijl discussiegeesten en andere geesten de overhand hebben. Toch kan hij er zich niet van losmaken.

't Is mogelijk, dat u denkt, dat hij meer voor David kan doen daar in Sauls paleis. Vrienden, geloof me, God zal zorgen voor David! Maar David heeft Jonathan nodig, daar in de woestijn. Hij is een leger aan 't oefenen, hij maakt leiders en toekomstige helden. En Jonathan is zo bitter nodig in dat leger. En er is plaats voor hem; maar hij kan het oude systeem niet loslaten, de familiebanden niet verbreken, en de smaad van zijn "broeders" niet dragen.

Nu weet Jonathan, dat David gelijk heeft en dat alles op het nieuwe systeem zal uitlopen. En als het zo te pas komt, zegt hij dat. Saul wil,

dat Jonathan David doodt, maar in 1Sam.20:19 en 20 zien we, dat Jonathan zijn vader wederstaat en weigert zijn hand op te heffen tegen deze nieuwe beweging van de Heilige Geest. Dit maakt Saul zo woedend, dat hij tegen Jonathan uitvaart en hem bedreigt:

"Toen ontstak de toorn van Saul tegen Jonathan, en hij zeide tot hem: Gij, zoon der verkeerde in wederspanningheid, weet ik het niet, dat gij den zoon van Isai verkoren hebt tot uw schande." ^{1Sam.20:30}

Saul houdt tegen Jonathan vol, dat zo lang deze vertegenwoordiger van het nieuwe systeem in leven is, Jonathan nooit het oude systeem zal kunnen overnemen en een hechte basis geven. Maar Jonathan weigert zich tegen David te keren en Saul werpt een speer naar hem. Maar nog zal hij Saul niet verlaten. Hij weet, dat een boze geest zijn vaders huis beheerst en dat er geen overwinning in 't leger is. Maar sterke natuurlijke banden houden hem vast.

"Ik zal onmiddellijk onder U staan." ^{1Sam.23:17}

Misschien denkt u dat Jonathan zich niet bewust is, wat er zal gebeuren in Sauls koninkrijk? Luister naar hem, als hij in het geheim David opzoekt in de woestijn:

"David nu bleef in de woestijn in de vestingen, en hij bleef op den berg in de woestijn Zif; en Saul zocht hem alle dagen, doch God gaf hem niet over in zijn hand. Als David zag, dat Saul uitgetogen was, om zijn ziel te zoeken, zo was David in de woestijn Zif in een

woud. Toen maakte zich Jonathan, de zoon van Saul, op, en hij ging tot David in het woud; en hij versterkte zijn hand in God. En hij zeide tot hem: Vrees niet, want de hand van Saul, mijn vader, zal u niet vinden, maar gij zult koning worden over Israël, en ik zal de tweede bij u zijn; ook weet mijn vader Saul zulks wel. En die beiden maakten een verbond voor het aangezicht des Heeren; en David bleef in het woud, maar Jonathan ging naar zijn huis." ^{1Sam.23:14-18}

Nu had David slechts een klein aantal metgezellen, en zij bevonden zich in de woestijn. Maar de zegeningen Gods daar in Zif waren "overvloeiend". Maar wat een tragedie lag er in die laatste woorden. Jonathan bedoelt het zo goed. Hij heeft een juiste kijk op de dingen. Hij heeft een grootse visie op het komende koninkrijk, waarschijnlijk duidelijker dan de meeste mannen die David volgden. Heel wat van die mannen waren in de woestijn bij David, omdat zij nergens anders heen konden; zij waren ontevreden met de oude gang van zaken. Sommigen waren er, omdat zij niet als schuldenaar de gevangenis in wilden, sommigen omdat zij zich aangetrokken voelden tot Davids zalving, en sommigen, omdat zij zijn leiding bewonderden en de manier waarop hij Goliath had gedood. Sommigen hadden misschien zelfs een visioen gehad van de boodschap over de nieuwe orde van het Koninkrijk. Maar niemand stonden deze dingen zo duidelijk voor ogen als Jonathan.

Het was hem geopenbaard. De zalving was hem lief. Maar gedurende de hele woestijnperiode was hij er niet bij! Waarom? Hij kon er niet toe komen, het oude systeem vaarwel te zeggen. En toen het nieuwe Koninkrijk aanving en David op de troon zat, stond Jonathan niet naast hem, zoals hij voorspeld had. Waarom? Omdat op de dag, dat Saul in de strijd viel, Jonathan nog bij hem was en ook viel onder het zwaard van de Filistijnen.

Er was een tijd, dat Jonathan alleen een heel leger Filistijnen op de vlucht kon jagen. Maar dat kwam, omdat God met hem was. Luister vrienden, wat gisteren goed was, zal vandaag niet gelden, omdat de wereldorde verandert en God doorgaat. Ga achter Hem aan, of u zult ontdekken verstek te laten gaan bij het grootste wat iemand ooit gezien heeft. Babylon is bezig onder te gaan, en als u niet van haar uitgaat, zult u zien, dat u met haar zult vallen. "Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van haar plagen niet ontvangt." ^{Op.18:4}

Er is heden ten dage een klein leger in de woestijn, gering, onbeduidend, veracht, belasterd, maar gezalfd door God. Het lijkt of ze weinig presteren, maar ze zijn niet nutteloos. Ze zijn in opleiding. Machtige strijders zullen uit hen voortkomen, mensen die snel vooruit zullen komen en in de kracht van het systeem van het nieuwe Koninkrijk zullen doen wat Saul en al zijn legers niet konden doen.

Saul begon zijn regering met een slag tegen de Filistijnen en een tijdlang leek het of hij succes zou hebben en overwinningen op de vijand behaalde, maar nadat hij veertig jaar op de troon zat, was men nog omringd door de Filistijnen en uiteindelijk versloegen ze Saul en hingen zijn wapenrusting in de tempel van Astarte en zijn lijk aan de muur van Beth San. Jonathans lichaam hing er ook, een aanklacht tegen de man, die de overwinning van verre aanschouwde, maar nooit de erfenis ontving.

"En de Filistijnen hielden dicht op Saul en zijn zonen; en de Filistijnen sloegen Jonathan, en Abinadab, en Malchisua, de zonen van Saul." ^{1Sam.31:2}

Misschien zal Saul veranderen

Waarom bleef Jonathan bij Saul? Hij koesterde steeds de hoop, dat Saul misschien zou veranderen en David accepteren en hem terug laten komen. Inderdaad zien we in hoofdstuk 19 Jonathan hierover tot David spreken. En het leek er werkelijk op, dat het zou gelukken. Jonathan overtuigde Saul dat David de geschikte man was om in zijn nabijheid te hebben en Saul gaf toe:

"Saul nu hoorde naar de stem van Jonathan; en Saul zwoer: zo waarachtig als de Heere leeft, hij zal niet gedood worden! En Jonathan riep David, en Jonathan gaf hem al deze woorden te kennen; en Jonathan bracht David tot Saul, en hij was voor zijn aanzicht als gisteren en eergisteren."

^{1Sam.19:6-7}

Maar slechts drie verzen verder reeds zien we dat Saul opnieuw een wanhopige poging doet om David te doden. Vrienden, het zal niet lukken! Het gebeurt meer dan eens, dat er een opwekking komt in een kerk van Sauls organisatie. God is hier bezig en de zalving openbaart zich met tekenen en wonderen en Saul schijnt er heel verheugd over te zijn. "Ziet u, alles gaat zoals het veertig jaar terug ook ging." Is dat zo? Wacht eens tot de oude geest van Babel opnieuw begint te werken; er begint de een of andere politieke touwtrekkerij en u zult zien, dat Saul tracht David aan de muur van zijn huis te spietsen. Ja, hij heeft David nodig, maar hij wil hem dood hebben, gespietst aan de muur van zijn huis. Ja, men verlangt naar de zalving, maar men wil die geheel en al in eigen hand hebben, onder de eigen naam, vastgeklonken aan de eigen muur. Als God dat toestond zou men er vrede mee hebben, maar het zou dood zijn. Het zou niet de levende kracht van God zijn, niet lang tenminste. Maar God laat David voorgoed uit Sauls huis ontkomen.

Sommige predikers, die door de opwekking werden aangeraakt en later terugkeerden in een organisatie hebben me verteld: "Maar broeder, ze geven ons een heleboel vrijheid. Ze staan zelfs toe dat we de mensen de handen opleggen en over hen profeteren en ze zeggen er niets van." Ja, in mijn hart zou ik dolgraag zien, dat men in alle organisaties Gods aanraking en zijn volheid zou accepteren. Maar ik mag

niet spreken vanuit mijn verlangen, ik spreek naar Gods Woord, als ik zeg, dat het nooit zal gebeuren! De geest, die Saul beheerst zal het nooit voor lange tijd toestaan. Noteer het maar en u zult zien, dat het zo gaat!

David bereikt het Koninkrijk

In het boek 2 Samuel zien wij, dat David het Koninkrijk overneemt. Saul is dood. En in de hoofdstukken 5, 6 en 7 zien wij, dat David de troon bestijgt, de Filistijnen overwint, de Ark Gods terugbrengt naar de Tabernakel waar hij hoorde, en plannen maakt om voor de Heere een permanente Tempel te bouwen. De glorie is tot Israël gekomen. "En het geschiedde, (dat) de koning in zijn huis zat, en de Heere hem rust gegeven had van al zijn vijanden rondom." ^{2Sam.7:1}

"Waar is onze Jonathan?"

In hoofdstuk 8 vinden wij een opsomming van hen, die met David regeren. Jonathan is er niet bij. Als er één moest ontbreken, waarom moest het dan deze man zijn? Hij had zo'n intens verlangen om deze dag te beleven. Hij verlangde ernaar om David op de troon te zien, om hem terzijde te staan en hem te helpen heersen en regeren. Maar hij was er niet.

"Alzo regeerde David over gans Israel, en David deed aan zijn ganse volk recht en gerechtigheid. Joab nu, de zoon van Zeruja, was over het heir; en Josafat, zoon van Achilud, was kanselier. En Zadok, zoon van Ahitub, en Achimelech, zoon van Abjathar, waren priesters; en Seraja was schrijver. Er

was ook Benaja, zoon van Jojada, met de Krethi en de Plethi; en Davids zonen waren prinsen." ^{2Sam.8:15-18}

Er was die ene lege plaats. Op de lijst van hen die David hielpen regeren over Israël, miste de naam van Jonathan. Nu was dit een van de edelste jonge mannen in Israël, een van de edelste in de Bijbel. Waarom leidde God het niet zo, dat hij in Davids nabijheid en zijn rechterhand was? Vrienden, luister toe: God laat niet toe, dat iets van het oude systeem van Babylon een leiderspositie krijgt in het Koninkrijk, dat Hij gaat formeren. Daarom roept Hij: "Ga uit van Haar, mijn volk!"

Nu kunt u zien, dat allen in Israël deel hadden aan de zegeningen van dit nieuwe Koninkrijk, zelfs zij, die aan Sauls kant hadden gestaan. Zelfs geeft David aan Sauls kleinzoon een speciale plaats aan zijn tafel. Maar hij regeert niet met David over het Koninkrijk. Dat is weggelegd voor hen, die met hem de tijd in Adullam en de woestijn doormaakten. Dus zit hij nu niet in het Koninkrijk met hem op de troon. Dit gaat David heel erg aan het hart. Hij rouwt erg om Jonathan, want hij hield zeer veel van hem. Maar Gods wil moest geschieden.

Nu weet ik, dat de meesten van u, die dit lezen, waarschijnlijk reeds gestapt zijn uit het oude systeem van menselijke kerkelijke ordeningen en zich met de Christenen in de woestijn bevinden. Maar deze boodschap is in de

eerste plaats voor hen, die niet hebben kunnen inzien, waarom zij Sauls pa-leis moeten verlaten. Mijn hart gaat uit naar dezulken, want ik weet, dat zij in tweestrijd zijn. Zij zijn dicht ge-nough bij de opwekking betrokken om te weten waar zij de zalving moeten vin-den en zij blijven in contact met deze boodschap. Sommigen zeggen, dat zij meer kunnen bereiken door te blijven in hun kerkelijke denominatie en zo anderen kunnen opwekken meer in de Geest te leven. U zult hen aansporen om net zoals u op hun plaats te blijven tot misschien niet alleen u, maar alle zonen van Saul verslagen zijn door de Filistijnen.

Ga uit naar de woestijn met David en zie hoevelen u aanmoedigt uit te trek-ken met God! Ik vraag me af hoe groot Davids leger geworden zou zijn als Jonathan zich bij hem in de spelonk had gevoegd. Wel, God had Jonathan niet nodig, maar Jonathan had God nodig en David.

De trouwe Zadok

In de opsomming van Davids heersers ^{2Sam.8:17} vinden wij de naam van een jonge priester, een afstammeling van Aäron. Hij had de aanklacht getrot-seerd een ketter en een verrader te zijn door Saul te verlaten en zich bij Davids bende te voegen. En daar deed hij goed aan, want in 1Sam.22 zien wij, dat Saul aan Doëg beveelt de 85 priesters van de Heere, die Saul trouw gebleven waren, en Nob, de priester-stad uit te roeien.

Maar Zadok had het oude systeem de rug toegekeerd én de afvalligheid van

Israël en hun koning en hij had beslo-ten trouw te zijn aan de Opwekking van de Geest van God. Dus deed hij een sprong in het duister met deze nieuwe beweging; alles waagde hij: vrouw, zoon en bezittingen.

En nu helpt hij David bij de regering van het Koninkrijk.

In 2Sam.8:17 vinden we Zadok voor het eerst in de Bijbel genoemd. Maar niet voor het laatst. 1Kron.6 verhaalt ons, dat hij van de stam van Levi is en een directe afstammeling van Aäron (de broer van Mozes) en Eleazer de priester. Hij heeft een groot erfgoed, maar meer dan dit, hij laat aan zijn zonen een nog grotere erfenis na ter navolging.

De rebellie van Absalom

Als David de troon bestijgt worden Zadok en Abjathar in het Koninkrijk geplaatst als priesters van God. Na vele jaren komt er plotseling een op-stand tegen de regering. Absalom, Davids populaire zoon is opgestaan om zijn vader van de troon te stoten. Het ziet er voor David donker uit. De mensen houden van Absalom; de grote krijgman, Amasa, overste over het le-ger, is op de hand van Absalom. Maar Zadok en Abjathar hoeven niet te vre-zen. Zij zullen onder het nieuwe regiem even veilig en zeker wonen als ze het onder David deden. Zij behoeven niet de veiligheid van de stad te verlaten en weer terug te gaan in de wildernis. Zij waren de "officiële promotors" van de voorbije opwekking en te oud om hun huidige functie neer te leggen en geheel opnieuw te beginnen.

Maar zo gaat het niet. Deze trouwe priesters verlaten alles en trekken uit om met David te vluchten. Zij onderkennen, waar Gods zalving te vinden is. Zij verlangen naar die zalving, ongeacht of dit naar de mens gesproken het einde betekent. Zo vinden we in 2Sam.15:24-29 de geschiedenis van deze beide priesters die David volgen de stad uit, dragende de Ark van het Verbond.

Wacht rustig op de opwekking

Maar David houdt hen tegen. Hij herinnert Zadok er aan, dat hij een ziener is en David zegt, dat hij in de woestijn zal wachten tot het Woord Gods tot Zadok komt om hem terug te roepen naar het Koninkrijk. Maar hij zegt de priesters de Ark terug te brengen naar de stad en hem als spionnen van dienst te zijn. Een spannend spionageverhaal wordt verteld in de volgende hoofdstukken over Zadoks zoon, die in een put verscholen zit, terwijl een vrouw boven bij de put koren zit te malen als Absaloms soldaten, naar hem op jacht zijn.

David heeft tegen Zadok gezegd, dat als God met hem is, Hij hem weer op de troon zal brengen, maar indien niet, hoe eerder hij dan sterft, hoe beter.

Geliefden, ik zeg u, dat als God aan de kant van de opwekking van deze tijd staat, die bekend staat als het Volle Evangelie, het openbaar worden van de zonen Gods, de Spade regen, de Volheid van de Heilige Geest, de Gerichtheid op het Volkomeene, en andere namen - die geen van alle een volle-

dige weergave zijn! - dan zal Hij er voor zorgen, dat deze op de troon komt, hoe sterk de oppositie ook is. Maar als men haar kan vernietigen, heeft de opwekking God niet aan haar zijde. En als God er niet voor is, dan zeg ik: hoe vlugger men haar vernietigt, hoe beter het voor ons allen is. Halleluja! Wij kunnen beter onze beweging verliezen om De Overwinning te behouden!

Zo gingen Zadok en Abjathar met de Ark terug naar de stad en dienden David temidden van zijn vijanden. Voor de tweede keer heeft deze man nu zijn trouw bewezen aan de gezalfde des Heeren, terwijl hij zijn leven en zijn gezin op het spel zette. Maar er volgen nog meer beproevingen en het is "hij die volhardt tot het einde", die de prijs zal winnen van Gods hoge roeping. Zadok bewijst, dat hij het waard is.

De rebellie van Adonia

Zadok en Abjathar doen trouw hun dienst als priesters gedurende vele jaren, maar God graaft dieper in de harten en levens van de mensen dan ooit te voren. Hij wiedt elke kiem van rebellie uit. En hij vindt iets bij Abjathar en bij Joab. Een paar grote mannen komen ten val. God zet het mes in het aantal getrouwen, daar Hij ze onderzoekt op hun innerlijke waarde.

In 1Kon.1 zien we dat Adonia zich verhief en rebelleerde tegen het woord van de koning: "En zijn raadslagen waren met Joab, den zoon van Zeruja, en met Abjathar, den priester; die hielpen, volgende Adonia. Maar Zadok, de priester, en Benaja, de zoon van

Jojada, en Nathan, de profeet, en Simei, en Rei, en de helden, die David had, waren met Adonia niet." ^{1Kon.1:7, 8}

Adonia had besloten koning te zijn. Als nu iemand in die dagen zich opmaakte om koning te zijn, zette men met te kiezen voor een partij doorgaans zijn leven op het spel en ook zijn toekomst en de toekomst van zijn nageslacht. Alles wees er op dat Adonia zou slagen. Hij vroeg de priesters en de krijgslieden hem te helpen. Joab en Abjathar kozen zijn zijde. Joab nu was bevelhebber over het leger. Het zag er goed uit voor Adonia. Maar van de Koning was het Woord uitgegaan, dat een ander in zijn plaats zou regeren, zijn zoon Salomo. En Zadok, de priester, Nathan de profeet en Benaja de krijgsman, vertrouwden op het woord van de koning en kozen de zijde van Salomo.

Zoals de geschiedenis vermeldt, besteed Salomo de troon, Adonia en Joab stierven een geweldadige dood en aan Abjathar werd zijn priesterdienst ontnomen.

Abjathar was bijna trouw geweest tot het einde. Hij had een ernstige crisis in het verleden doorstaan en had Davids zalving in getrouwheid erkend. Hij was goed beloond met zijn priesterschap. Maar nu, bijna aan de eindstreep, blijft hij niet langer trouw aan de gezalfde en het getrouwe woord van de Heere en hij gaat de weg, die hem goeddunkt. Hij wordt uit zijn ambt verwijderd, maar niet uit het Koninkrijk. Zadok neemt Abjathars dienst over. En het is Zadok, die geroepen

wordt om Salomo te zalven als koning van Israël. Opnieuw is hij een voorbeeld voor hen, die na hem komen.

De zonen van Zadok

Als u Zadoks nakomelingen door de Bijbel opspoort, zult u enkele interessante bijzonderheden ontdekken in het leven van hen, die een erfenis als deze ontvangen hebben. Een van zijn nakomelingen, bekend als Jerusa, de dochter van Zadok, huwde koning Uzzia en was de moeder van Jotham, koning van Juda. Nu is de Bijbel zorgvuldig in het geven van de naam van de moeder van deze koning, want Jotham was nog maar 25 jaar toen hij begon te regeren en ongetwijfeld had zijn moeder veel invloed op hem.

De moeders van de koningen beïnvloedden hen dikwijls om al of niet op Gods wegen te wandelen. In 2 Kronieken 22:1-3 lezen we het verhaal van de slechte koning Ahazia. Daar staat: "Twee en veertig jaar was Ahazia oud, toen hij koning werd, en hij regeerde een jaar te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Athalia, een dochter van Omri. Hij wandelde ook in de wegen van het huis van Achab; want zijn moeder was zijn raadgeefster, om goddelooslijk te handelen. En hij deed dat kwaad was in de ogen des Heeren." Maar met de dochter van Zadok was het anders gesteld. Haar zoon was een goed koning, "en hij deed wat recht is in de ogen des Heeren." "Jotham betoonde zich een krachtig man, want hij was standvastig in zijn wandel voor het aangezicht van de Heere, zijn God." ^{2Kron.27:6}

De heerlijkheid van het toekomstige huis

Maar de grootste heerlijkheid voor de zonen van Zadok komt in het laatste der dagen, zoals getoond wordt bij de visioenen van Ezechiël. Ezechiël ziet de heerlijkheid van die grote tempel, waarin God temidden van Zijn Volk zal wonen. En in deze grote en uiteindelijke goddelijke orde is de hoogste plaats van dienst bestemd voor de zonen van Zadok.

"Het geheiligde deel zal zijn voor de priesters, uit de zonen van Zadok, die mijn dienst in acht genomen hebben, die niet afgedwaald zijn, toen de Israëlieten afdwaalden, zoals de Levieten afgedwaald zijn." Ez.48:11

Nu ben ik in mijn hart overtuigd, dat Zadok, toen hij daar buiten in die kloof Adullam verbleef en door de woestijn zwierf met die kleine bende van vier honderd man, helemaal niet geweten heeft, wat hem te wachten stond. Alles wat hij wist in die tijd was, dat hij stond in de wil van God. Hier was Gods gezalfde, hier was degene, die op zekere dag de troon zou bestijgen en hij moest deze weg gaan, leven of sterven, verdrinken of zwemmen.

Luister, vrienden, God heeft veel meer met u voor, dan hij aan mij of aan iemand anders geopenbaard heeft. De plaats ontbreekt hier om nader in te gaan op de heerlijkheid van de bediening van Zadok voor de "laatste dagen". Hier kan ik slechts een paar Schriftgedeelten noemen en u zeggen, dat er een grotere heerlijkheid is! Vertrouw slechts op Hem en weest

getrouw aan de heerlijke erfenis, die ons is nagelaten door de Zoon van God!

Wachters van het huis

In het 44-ste hoofdstuk van Ezechiël zien we een visioen van Gods heerlijkheid, die het huis Gods vervult. Dan geeft God richtlijnen betreffende die dienst in de nieuwe tempel, een beeld van het heerlijke huis van God in de laatste dagen. De Heer is zeer genadig voor hen, die niet getrouw waren aan de gezalfde gedurende de proeftijd in de woestijn en in de Babylonische ballingschap. Hij laat hen dienst doen in die Opwekking van de eindtijd, maar het is slechts dienst "aan het huis". Daar zij het volk lieten afdwalen, zullen zij nu de mensen mogen leren wat God van hen vraagt.

Maar de verzen 13-15 zeggen:

"Zij zullen tot Mij niet naderen om Mij als priester te dienen en om te naderen tot al mijn heilige, ja tot de allerheiligste dingen; maar zij zullen hun smaad dragen en de gruwelen die zij bedreven hebben. Dus zal Ik hen aanstellen om voor het huis zorg te dragen, voor de gehele dienst daarvan en voor alles, wat daarin te doen valt."

"Maar de Levietische priesters, de zonen van Zadok, die de dienst in Mijn heiligdom in acht genomen hebben, toen de Israëlieten van Mij afdwaalden, die zullen tot Mij naderen om Mij te dienen, en zij zullen in Mijn dienst staan."

Geloof me, vrienden, God vergeet niet. Zij, die het volk naar Babel voerden en die meehielpen om ze gevangen

te houden in menselijke systemen, zullen de grote Opwekking meemaken. Zij zullen, door Gods genade, in staat zijn het volk te dienen met een wonderbaarlijke bediening om in hun behoeften te voorzien. Maar zij zullen nooit komen in Mijn Heiligdom. Zo spreekt de Heere! Hun bediening staat op een lager plan buiten het heiligdom, als wachters bij de poorten van het huis. Maar de getrouwe zonen van Zadok, zij die de Heer bleven volgen in de woestijn, zij die trouw waren aan de ware zalving van David, hoewel het hen alles kostte, voor dezen heeft God bestemd de "prijs van de roeping Gods". ^{Ef.3:14} Paulus zag het en verlangde er naar. Ik zie het en vind het zeer begerenswaard.

Ezechiël zegt, dat deze zonen van Zadok slechts linnen dragen. Linnen hoofddoeken en linnen broeken en niets van wol, wat transpiratie veroorzaakt. Zweet hoort bij de vloek en de vloek is nu opgeheven. Het werk is klaar, het is nu Gods rust en Gods gerechtigheid. En vers 19 zegt, dat zij

in betrekking staan tot de Vader zoals niemand bekend kan zijn. Zij kunnen uit het heiligdom treden en tussen de mensen wonen, maar zij kunnen niet het volk laten delen in wat zij in God hebben, noch kunnen ze het volk heiligen met hun heilige gewaden. Zij zijn door God apart gezet, zijn uitverkoren, zijn zonen.

In al de heerlijkheid van dit toekomstige huis kan ik niet de zonen van Jonathan vinden. Arme Jonathan. Hij had zulke prachtige kansen, maar kon de smaad niet dragen. Hij kon zich niet losmaken uit de oude orde. O, geliefden, schijnbaar kleine dingen zijn heden ten dage zo belangrijk.

Wij zijn bezig onze toekomst in God te bepalen! Ga de hele weg met Hem! Laat niets u weerhouden. Het zal dit alles waard zijn in die heerlijke nieuwe en eeuwige tempel van God, als we voor Hem staan en tot Hem naderen om Hem te dienen.

Zonen van Zadok, richt u op! Ga voort in de kracht van de Heilige Geest. De overwinning is voor u!

Wuppertal 2015

Abraham: Zoon van afgodendienaars; ^{Joz.24:2} "Bedorven Syrier"; ^{Dt.26:5} Niettemin vriend van God; ^{Jes.41:8; 2Kron.20:7, Jak.2:23} **Profeet;** ^{Gen. 20:7} Gerechtvaardigd uit geloof; ^{Gen.15:6; 4:3; Gal.3:6; Jak.2:23} Gerechtvaardigd uit werken. ^{Jak.2:21}

Vader van vele volken ^{Gen.17:4} als volgt:

Via Ismael (uit Hagar) en diens 12 zonen en 1 dochter.

Via Izak (uit Sarah), Jakob en diens 12 zonen en 1 dochter.

Via Izak (uit Sarah), Ezau en diens 11 kleinzonen (en 11 vorsten).

Uit Kethura e.a: Midianieten, Assuriëten, Letusieten, Leümmieten, etc.

Via zijn Zaad, "hetwelk is Christus": Vader van alle gelovigen.

Via zijn Zaad, "hetwelk is Christus": In Hem zullen alle volken gezegend worden.

De Tempel van God

door H.L. Heijkoop, ca. 1947

"In wie ook gij mee opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in de Geest." ^{Ef.2:22}

"Weet gij niet, dat ge Gods tempel zijt en dat de Geest van God in u woont? Zo iemand de tempel van God verderft, die zal God verderven; want de tempel van God is heilig en zodanigen zijt gij." ^{1Kor.3:16-17}

In de brief aan Korinthe ^{1Kor.12} zien we, dat de Heilige Geest de gelovigen op de Pinksterdag ^{Hand.2} tot één lichaam gedoopt heeft, het lichaam van Christus, waarvan de verheerlijkte Heer in de hemel het hoofd is. ^{Ef.1:20-23} In bovenstaande verzen zien we een andere waarheid: de christenen vormen samen de tempel van God; een woonstede van God in de Geest.

Deze waarheden staan niet los van elkaar. Het zijn twee aspecten van eenzelfde zaak. Beide houden zich bezig met de Gemeente, maar bezien haar van een verschillende kant.

Zie b.v. "de Gemeente die zijn lichaam is" ^{Ef.1:22} en "het huis van God..... dat de Gemeente van de levende God is." ^{1Tim. 3:15}

Het kenmerkende van het christendom is, dat het een verheerlijkte Heer in de hemel heeft en dat de Heilige Geest op aarde woont. Het lichaam van Christus stelt ons speciaal onze gemeenschap voor met Christus Zelf als het hoofd van de Gemeente in de hemel. Maar de Heilige Geest ziet de Gemeente niet alleen zo, maar ook als een woonplaats van God in de Geest. En dit is ze als de woonplaats van de

Heilige Geest op aarde. Het laat ons dus de tegenwoordige plaats van de Gemeente op aarde zien. Beide zijden van de waarheid bevestigen dat de Gemeente vóór de Pinksterdag niet bestond.

Er was nooit zo iets als het lichaam van Christus of Gods woonstede in de Geest, vóór de zonde op het kruis was geoordeeld en de Heilige Geest neergedaald was op aarde om de Gemeente te vormen. Dat is van onmetelijke praktische waarde voor het hart die dit weet.

Helaas menen vele gelovigen dat de Gemeente ook reeds vóór de Pinksterdag, ja vanaf Adam bestaan heeft. Als ze echter het Woord van God

onderzoeken zullen ze zien dat deze gedachte niet juist is.

In de gehele brief aan de Efeziërs wordt alleen gesproken tot christenen. Ze is gericht aan de "gelovigen in Christus Jezus". En de Heilige Geest wil juist bewijzen, dat het Joodse systeem opzij is gezet en dat er iets nieuws voor in de plaats is gekomen. Bij het kruis van Christus bleek dat de mens dood was in zonden en misdaden ^{Ef.2:1} en dan kan er geen onderscheid bestaan tussen Jood en heiden. Als alles alleen genade is ^{Ef.2:4-10} kunnen er geen voorrechten bestaan. Dan kan er geen afscheiding blijven op grond van aardse voorrechten. Daarom wordt aangetoond dat Christus in Zijn dood de scheidsmuur verbroken heeft en door Zijn bloed, hen uit de heidenen die geloven, nabij gebracht heeft. Door Zijn bloed gereinigd, door Zijn kruis met God verzoend, is er geen onderscheid en worden ze in Hem tot één nieuwe mens geschapen, de Gemeente; hetzij gezien als het lichaam van Christus, hetzij als een woonstede van God in de Geest.

In het fundament waarop de Gemeente is gebouwd, kan het onderscheid tussen Jood en heiden niet meer gevonden worden, hoewel God dit onderscheid in vroegere dagen zelf ingesteld en bevestigd had.

Wel vinden we de Gemeente in sommige oudtestamentische schaduweelden, maar de waarheid over de Gemeente zelf was niet geopenbaard.

Dit was een verborgenheid die pas door de apostelen en profeten van het Nieuwe Testament geopenbaard is. ^{Ef.3:5} En van de Gemeente als lichaam van Christus, verenigd met haar hemels hoofd, vinden we geen enkel type.

De apostelen en profeten hebben het fundament gelegd. Uit hoofdstuk 3:5 blijkt dat dit de nieuwtestamentische profeten zijn en niet de profeten van het Oude Testament. Trouwens de uitdrukking zelf sluit deze gedachte uit. De apostelen worden eerst genoemd en ze worden met de profeten als één groep gezien: er staat maar één lidwoord voor, ook in het Grieks.

Wanneer is het fundament dus gelegd? Toen de mens gezondigd had? Nee, vier duizend jaar later, toen Christus gekomen, voor de zonde gestorven, opgewekt uit de doden, en ten hemel gevaren was. En vers 21 zegt dat het "ganse gebouw, wel te zamen gevoegd, opwast tot een heilige tempel in de Heer". Eens zal het voleindigd zijn in heerlijkheid als de tabernakel van God bij de mensen zal zijn op de nieuwe aarde. ^{Op.21:2, 3} Maar het is niet alleen een toekomstig gebouw. Het is ook Gods huis: "in wie ook gij mee opgebouwd wordt tot een woonstede van God in de Geest", ^{Ef.2:22} "Weet gij niet dat ge Gods tempel zijt, en de Geest Gods in ulieden woont?" ^{1Kor.3:16}

Efeze 2 stelt ons in de eerste verzen de verschrikkelijke toestand van de mens voor. Daarna vinden we de verlossing en op grond daarvan dat God bij ons

wil wonen. Nergens vinden we in de Schrift, dat God bij mensen woont, dan nadat de verlossing is geopenbaard. Dat is zelfs in de typen van het Oude Testament zo. God woonde niet bij Adam vóór de zondeval en ook niet na de zondeval bij Adam, Henoch, Noach of Abraham. Waren dit geen gelovigen die leven uit God bezaten? Ongetwijfeld! Maar toch vinden we pas in Ex.15 over een wonen van God bij mensen gesproken en vanaf Ex.25 vinden we de oprichting van de tabernakel. Pas nadat de verlossing geheel geopenbaard is en op grond daarvan kan er een "woonstede van God" op aarde zijn. En inderdaad vinden we nergens in het Oude Testament zulk een volledig type van de verlossing dan in Ex.12-15.

In de eerste hoofdstukken van Exodus vinden we, net als in Efeze 2, de verschrikkelijke toestand van het volk. Daarna vinden we het rechtvaardige oordeel van God en het bloed op de deurposten dat beschermt tegen het oordeel. Dan in hoofdstuk 14 de doortocht door de Schelfzee, waarin Farao en zijn leger vernietigd werden, maar Israël behouden aan de andere oever kwam, bevrijd van zijn vijanden, een beeld van dood en opstanding. Pas hier is het volk verlost en daarom wordt er hier pas over verlossing gesproken. De Schrift zegt niet dat iemand verlost is of het heil bezit, als hij bekeerd is en dus leven uit God bezit. Pas als hij de bevrijding in Christus kent, zoals die in Rom. 5:12 tot en met hoofdstuk 8 voorgesteld

wordt, dus kan zeggen met Christus gestorven en opgestaan te zijn, is hij verlost. En alleen bij verlost kan God wonen. Aan de andere zijde van de Schelfzee, als Israël én voor het oordeel van God zeker, én bevrijd is uit Egypte, zingt het van verlossing. Voor het eerst wordt hier gezongen in de Bijbel, voor het eerst wordt over verlossing gesproken, voor het eerst over een woning voor God en voor het eerst wordt Gods heiligheid voorgesteld. Dat zijn erg belangrijke dingen. "De woonstede van God in de Geest" is gegrond op de verlossing, en de heiligheid van God wordt nauw in verbinding gebracht met Zijn tempel hier: "een heilige tempel in de Heer", Ef. 2:21 "want de tempel van God is heilig". 1Kor.3:17 En waardoor wordt de Gemeente de tempel van God? Alleen door de tegenwoordigheid van de Heilige Geest.

Niet ons geloof maakt ons tot Gods Gemeente. Dat bezaten ook de Oud Testamentische gelovigen. Maar alleen de tegenwoordigheid van de Heilige Geest maakt ons tot Gods tempel. 1Kor.3:16 En dat is een heerlijke troost voor ons die in tijden van verval leven. We mogen er op bouwen dat de Heilige Geest ook nu in ons midden woont.

Aan de andere zijde is het een grote verantwoordelijkheid. In 1Kor.3 wordt ons die voorgesteld. Het fundament van het huis is gelegd, maar wij moeten er op bouwen. En hoe bouwen we? Het is mogelijk met

goud, zilver en kostelijke stenen te bouwen; materiaal dat het oordeel van God kan doorstaan. Maar ook kan met hout, hooi en stoppelen gebouwd worden, die allen door het oordeel verteerd worden. En zelfs kan de tempel van God, die heilig is, verdorven worden.

En is dit niet gebeurd? Is het fundament, Jezus Christus zelf ^{vers 11} niet aangegrepen en verdorven? Leringen die Zijn Persoon en Zijn werk aantasten zijn in de Gemeente opgekomen.

Het resultaat vinden we in de profetische schets die de apostel Paulus in zijn laatste brief geeft. ^{2Tim.2}

Hij spreekt over personen die van de waarheid zijn afgeweken. "Maar het vaste fundament van God staat; hebbende dit zegel: De Heer kent die de zijnen zijn; en: Ieder, die de naam van de Heer noemt, sta af van ongerechtigheid. In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommige tot eer, maar sommige tot oneer. Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal een vat zijn tot eer, geheiligd, bekwaam tot gebruik van de Meester, tot alle goed werk toebereid." ^{2Tim.2:19-21}

Dat is de toestand waarin we nu leven. We hebben een groot huis, waarin vaten tot eer en vaten tot oneer worden gevonden. En wat moet hij doen die de naam van de Heer aanroept? Hij moet afstaan van ongerechtigheid en zich

afschieden van de vaten tot oneer, om een vat tot eer te zijn, bekwaam tot gebruik van de Meester, tot alle goed werk toebereid. Hij kan het belijden van Zijn naam niet prijsgeven. Dat is de enige geopenbaarde positie op aarde die goed is. Maar we hebben ons af te scheiden van alles wat in strijd met Zijn wil is. In gemeenschap te blijven met bekend kwaad, is hetzelfde als te zeggen, dat Christus gemeenschap heeft met Belial. En daarbij doet het niets af of het praktisch of leerstellig kwaad is.

Soms is het ook onverschilligheid die de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in de Gemeente negeert of Zijn werkzaamheid verhindert. Als personen de naam van de Heer aanroepen en die verbinden met zonde, zijn ze vaten tot oneer en de Christen is gebonden zich van hen af te scheiden. Het is een vast en fundamenteel christelijk beginsel, dat er geen enkele aannemelijke omstandigheid is, waarin het een christen geoorloofd is gemeenschap te hebben met iets dat tegen Gods wil is. We zijn zeker geroepen om geduld te oefenen, maar nooit ten opzichte van het kwaad. En niet de grootte van het kwaad, maar de opzettelijke bekrachtiging van het bekende kwaad, vernietigt het karakter van Gods tempel.

De Geest gebruikt die Hij wil.

Gods Woord spreekt op drie verschillende wijzen over het lid zijn van het lichaam van Christus.

In Efeze 5:30 wordt gezegd: "Wij zijn leden van Zijn lichaam". Daar wordt de nadruk gelegd op onze verbinding met Christus.

In Rom. 12 : 5 staat: "Zo zijn wij de velen één lichaam in Christus en elk afzonderlijk elkanders leden". Hier wordt dus gewezen op onze verbondenheid met elkaar; met alle christenen.

En in 1Kor.12:27 "en gij zijt het lichaam van Christus en leden in het bijzonder", vinden we onze persoonlijke plaats in het lichaam.

Alle drie zijden van de waarheid zijn belangrijk, maar we zullen ons nu alleen met de laatste bezig houden, omdat deze in verbinding staat met het werk van de Heilige Geest in de Gemeente.

In Korinthe was een grote gemeentelijke wanorde. Niet dat er zwakheid was. Wanorde heeft niets met zwakheid te maken. Er was kracht; de Heilige Geest had grote gaven gegeven en die werden ook gebruikt. Maar de kracht van de Heilige Geest werd niet gebruikt voor haar doel, de verheerlijking van Christus, ^{Joh.16:14} en de gaven niet tot nut van allen. ^{1Kor.12:7; 14:12}

De Korinthiërs gebruikten de gaven tot eigen verheerlijking en het gevolg was wanorde; de goddelijke orde werd niet meer gevonden. Als aan het vlees ruimte gegeven wordt in de geestelijke dingen, is 't verderf het grootst. Daardoor was er ook geen onderscheidingsvermogen meer bij hen. En dat is beslist noodzakelijk, want

niet alleen de Heilige Geest werkt in de Gemeente, maar ook boze geesten. Als God krachtig werkt, probeert de satan altijd de mensen te verleiden door Gods werk na te bootsen. We zien dat al in Exodus 7, waar Jannes en Jambres schijnbaar hetzelfde als Mozes doen. We zien het ook in Op. 13, waar we een satanische drieëenheid vinden, waarvan bovendien één persoon een nabootsing van het Lam is.

De Apostel had de Korinthiërs in hoofdstuk 10:19-22 al op de boze geesten gewezen. Maar ze hadden geen onderscheidingsvermogen meer. Ze zagen zelfs niet dat de Heilige Geest, die op aarde gekomen is om de Heer Jezus te verheerlijken, nooit de auteur kan zijn van een uitspraak: "Vervloekt zij Jezus". ^{1Kor.12:3} We zouden zeggen dat dit zelfs aan een ongelovige met een gezond verstand duidelijk moest zijn. Maar bij deze gelovigen werd dit onderscheidingsvermogen niet meer gevonden. We zien hierin dat het gezond verstand niet of niet meer aanwezig is, als iemand door boze geesten verleid is. En zien we niet dikwijls zowel bij ongelovigen als bij personen die belijden christenen te zijn, dat het gezond verstand niet meer werkt en ze de dwaaste dingen aannemen? En in de toekomst zal dat nog erger worden, als de Heilige Geest niet meer op aarde woont. De mensen zullen de leugen geloven, ^{2Thes.2:11} en het Beest aanbidden, ^{Op.13:4} enz. God moet het gezond verstand geven en bewaren, anders is het er niet. ^{1Joh.5:20}

Er zijn dus twee krachten die inwerken op de mens in zijn verhouding tot God. Er is "de geest die nu werkt in de zonen van de ongehoorzaamheid" ^{Ef2:2} en er is de Heilige Geest die in de kinderen van God werkt. Nooit zal de laatste in iemand werken dat hij zegt: "Vervloekt zij Jezus". God heeft de Heer Jezus eenmaal onder de vloek gesteld toen Hij voor onze zonden stierf, maar nooit kan iemand door de Geest van God opnieuw de vloek over Jezus inroepen. En nooit kan iemand door een boze geest "Heer" Jezus zeggen. De satan kan zich als een engel van het licht vermommen. ^{2Kor. 11:14} Zijn engelen kunnen de Heer "Jezus, Zoon van God" noemen ^{Mat. 8:29} of "de Heilige van God". ^{Mark.1:24} Ze kunnen openlijk de eer verkondigen van dienstknechten van de Heer. ^{Hand.16:17} Maar nooit vinden we dat een boze geest de Heer Jezus als Heer erkent.

De titel "Heer" is niet de hoogste heerlijkheid van de Heer Jezus. Het geeft niet Zijn persoonlijke en eeuwige heerlijkheid aan, maar een plaats die Hem gegeven is. ^{Hand.2:36} Hem als Heer te kennen is de eenvoudigste kennis die een belijder kan bezitten, want het is alleen de erkenning dat Jezus gezag over hem heeft. Het laat de genade, de innerlijke heerlijkheid van de Heer niet zien. Maar nooit zal een boze geest het gezag van de Heer erkennen.

We moeten dit gedeelte goed lezen. En staat niet dat iemand die Heer Jezus zegt, een gelovige is en

evenmin dat een ongelovige deze uitdrukking niet kan gebruiken. Er staat dat niets waarin de autoriteit van de Heer niet erkend wordt en wat niet tot Zijn eer is, uit de Heilige Geest is, maar door een duivelse geest gewerkt. En het is goed dat we dit weten. De toetssteen voor het beoordelen van alles wat ons voorgesteld wordt, zowel in prediking als in geschreven vorm, is of het het gezag van de Heer erkent en dus ook onvoorwaardelijk buigt voor Zijn Woord, en of het tot Zijn eer is. Als het aan deze toets niet voldoen kan, is het niet uit de Heilige Geest, ook al zou het gebracht worden door iemand waarvan we vast overtuigd zijn dat het een gelovige is of misschien zelfs door iemand die we altijd gewaardeerd en geëerd hebben als een dienstknecht van God.

Het tweede punt dat onze aandacht in dit hoofdstuk vraagt, is: "En er is verscheidenheid van genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid van bedieningen, en het is dezelfde Heer; en er is verscheidenheid van werkingen, en het is dezelfde God, die alles in allen werkt." ^{1Kor.12:4-6}

Hier vinden we de eenvoudigste beginselen van alle christelijke dienst; het minste wat aanwezig moet zijn, wil God het als de dienst in Zijn Gemeente erkennen.

"Er is verscheidenheid van genadegaven, maar het is dezelfde Geest".

Er zijn veel boze geesten, ^{Luk.8:30} maar er is één Geest van God. ^{Ef.4:4}

Maar de Heilige Geest openbaart zich niet op één wijze en door één persoon. Het lichaam van Christus is een gewoon lichaam. En zoals God in de schepping ieder lid van het lichaam anders gemaakt heeft dan de andere, opdat ze samen één lichaam zouden vormen, zo vormt de Heilige Geest het lichaam van Christus. ^{1Kor.12:11-13}

Ieder lid wordt door Hem aan het lichaam gezet waar het behoort en Hij geeft aan ieder de genadegave die dat lid op die plaats nodig heeft. Door deze verscheidenheid wordt het juist het ene lichaam. Als alle leden gelijk waren konden ze niet het lichaam vormen. ^{1Kor.12:19} En daardoor wordt het lichaam opgebouwd en is in zichzelf volkomen.

De verscheidene genadegaven zijn de stem van de ene Geest in de leden van Christus. Het zijn gaven van Gods genade die verschillend zijn om te voldoen aan de verschillende behoeften. We hebben er in het algemeen geen flauw idee van hoe groot en hoe verschillend de noden en behoeften van de heiligen zijn. De Heilige Geest geeft alle gaven die beantwoorden aan die noden. Hij verenigt ze niet in één of enkele personen. Hij mag een enkele keer aan een persoon meerdere gaven geven, zoals b.v. aan Paulus, maar dat is een uitzondering. Hij geeft "aan de één" het woord van wijsheid en "aan een ander" het woord van

kennis enz. ^{1Kor.12:8-11} En Hij geeft zoals Hij wil. Hij is vrijmachtig om in de Gemeente te gebruiken wie Hij wil.

Het is duidelijk dat een enorme schade aangebracht wordt als deze genadegaven geen gelegenheid hebben zich te openbaren, en de vrijmacht van de Heilige Geest om te gebruiken die Hij wil genegeerd wordt, doordat in principe of praktijk de dienst beperkt wordt tot één of enkele personen. In veel noden wordt dan niet voorzien, omdat deze personen geen of maar enkele gaven ontvangen hebben. En het gezag van de Heilige Geest en van de Heer Jezus wordt verloochend. Waar dit gevonden wordt kan nooit gesproken worden van Gods Gemeente, ja we zijn verplicht iedere pretentie als zodanig af te wijzen. Zelfs al zouden alleen gelovigen samen komen (en dat is in beginsel natuurlijk goed), het zou niet de Gemeente van God zijn, maar een menselijke vereniging van personen.

God schiep door één woord de aarde voor de eerste Adam. Maar Hij zond eerst Zijn Zoon op aarde om het verlossingswerk te volbrengen, wekte Hem op uit de doden en zette Hem als het verheerlijkte Hoofd in de hemel en zond daarna de Heilige Geest op aarde, alles om de Gemeente te scheppen voor de tweede Adam. Alleen de dood en de opstanding kon een goede basis, en alleen de opgestane en verheerlijkte Jezus kon haar Hoofd zijn. ^{Ef. 5:23-27}

Dat laat ons zien welke waarde de Gemeente voor God heeft. Maar ook, dat Gods Gemeente op aarde nooit een reglementaire voorziening die de godsdienst van een volk beheerst kan zijn. Noch een vereniging van personen die zich samengevoegd hebben op grond van gemeenschappelijke gevoelens of van gelijkheid van gedachten over bepaalde onderwerpen.

"Er is verscheidenheid van bedieningen en het is dezelfde Heer."

Hier vinden we hoe de genadegaven uitgeoefend moeten worden. De Heilige Geest geeft ze aan wie en zoals Hij wil. ^{1Kor.12:11} Maar de uitoefening vindt onder het gezag van de "Heer" plaats. De Heilige Geest heeft vrijwillig een dienende plaats op aarde ingenomen, zoals eens de Zoon gedaan heeft. Hij is hier om te getuigen van de Heer Jezus en om Hem te verheerlijken. ^{Joh.15:26; 16:13-14} Dat dienstknechtbeginsel wil Hij ook werken in ieder aan wie Hij een genadegave geeft. Dat is belangrijk vooral in onze tijd.

De dienst van de Heilige Geest gaat nooit boven het Woord uit en tast nooit het gezag van de Heer Jezus aan. Hij geeft aan de leden van het lichaam genadegaven en institueert ze daardoor tot dienstknechten van Christus. In de uitoefening van deze verschillende gaven zijn ze rentmeesters en er is één Heer, n.l. Christus. Het is niet een

onafhankelijke en eigenwillige macht in hen. Hoe groot ook de kracht van de Geest in hen zijn mag, ze blijven dienstknechten en rentmeesters van Christus. En ze hebben in dit karakter te handelen, terwijl ze in hun dienst de heerschappij van Christus erkennen.

"Er is verscheidenheid van werkingen en het is dezelfde God die alles in allen werkt."

In de Gemeente van God is geen plaats voor de mens en geen ruimte voor diens wil. Als God werkt moet de mens verdwijnen, opdat God geheel naar Zijn wil kan werken. Dat is een vernietigend oordeel over alles wat de mens met het oog op de dienst bepaald heeft naar twee zijden. Hoe is het beginsel dat de mens de dienst beperkt tot één of enkelen die ze dan nog zelf aanwijzen in strijd met dit beginsel. Hoe is ook de gedachte dat ieder het recht heeft aan de dienst deel te nemen een loochening van dit vers. In de Gemeente is geen sprake van rechten, hoogstens van voorrechten. Maar in verbinding met de dienst kan alleen van gehoorzaamheid en afhankelijkheid gesproken worden. De Heilige Geest gebruikt wie Hij wil en God werkt alles in allen.

Hebben deze drie dingen werkelijk onze harten vervuld? Verscheidenheid van genadegaven die door de Heilige Geest toebedeeld worden aan wie Hij wil, maar die uitgeoefend moeten worden in verantwoordelijkheid aan

de Heer, terwijl God de enige is die werken mag? En worden ze praktisch verwerkelijkt bij ieder persoonlijk in ons midden?

De roeping van arbeiders van de Heer

We hebben gezien dat de genadegaven een openbaring van de Heilige Geest zijn en dat ze uitgeoefend worden onder verantwoordelijkheid aan de Heer Jezus. En inderdaad vinden we dat de Heilige Geest de genadegaven geeft, maar niet dat deze gaven van Hem zijn. Ef.4 en Mat.25 leren ons dat ze van de Heer Jezus zijn en dat Hij ze door de Geest aan de Gemeente geeft.

In de uitgebreidste betekenis van het woord is alles wat de gelovige ontvangt een genadegave. Maar over het algemeen beperkt de Schrift de uitdrukking tot de gave die een gelovige tot een dienstknecht van Christus maakt. In 1Kor.12 worden veel gaven genoemd die dan in 1Kor.14:22 worden onderverdeeld in twee groepen, n.l.:

1e die een teken voor de ongelovigen zijn en

2e die voor de gelovigen zijn.

De eerste heeft God als sieraad aan de Gemeente gegeven opdat de ongelovigen zouden zien, dat Hij de Gemeente als Zijn getuigenis erkent. Dat beginsel vinden we in de gehele Schrift. Als God een nieuw getuigenis geeft, laat Hij wonderen en tekenen doen om te bevestigen, dat het

getuigenis door Hem erkend wordt. Zo zien we krachtige tekenen bij Mozes en Elia. En in Mark.16:20 staat: "En zij uitgegaan zijnde, predikten overal; en de Heer wrocht mee en bevestigde het woord door tekenen die daarop volgden", zoals in de vorige verzen door de Heer Jezus beloofd was.

Als het getuigenis eenmaal bevestigd is en erkend als het getuigenis van God, zijn deze tekenen niet meer nodig. Maar bovendien heeft de mens nog altijd verdorven wat God hem heeft toevertrouwd. En een afgefallen Israël kan God niet meer openlijk erkennen als Zijn getuigenis, door het te versieren met de tekenen van Zijn macht. Om deze twee redenen vinden we geen wonderen bij Jesaja, Jeremia, Ezechiël en de andere oudtestamentische profeten. En zou God het Christendom in zijn verval en afval, een ruïne van wat het eens was, openlijk kunnen erkennen als Zijn getuigenis, door het te versieren met de tekenen voor de ongelovigen?

Wat echter verdwijnen mag, nooit laat God Zijn volk op aarde aan hun lot over. Zelfs in de dagen van het diepst verval en de grootste afval gaf God zijn profeten aan Israël. En als in Efeze 4 gesproken wordt over de gaven die de Heer Jezus aan zijn Gemeente geeft voor de opbouw van het lichaam van Christus, dan wordt gezegd dat ze blijven zullen "totdat we allen zullen gekomen zijn tot de eenheid van geloof en van de kennis van de Zoon van God. tot een volwassen man, tot de maat

van de volle wasdom van de volheid van Christus." ^{Ef.4:13}

Efeze 4 noemt apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars. In hoofdstuk 3:1-12 en 2:20 wordt de dienst van de apostelen en profeten genoemd. Zij hebben het fundament van de Gemeente gelegd. Niet alleen dat door hen de wezenlijke inhoud van het Christendom bekend gemaakt is, ^{3:6 enz.} maar ze hebben ook als wijze bouwmeesters het fundament van de Gemeente gelegd en de tekeningen en het bestek gegeven waarnaar het gebouw opgebouwd moest worden. ^{1Kor.3}

Deze beide groepen waren dus niet bestemd om tot het einde te blijven, ^{1Kor.4:9} hoewel hun werk in de boeken van het Nieuwe Testament zijn dienst blijft doen. Maar het fundament wordt maar één keer gelegd en niet telkens opnieuw. Er blijven in Ef.4 dus over evangelisten, herders en leraars. Dat zijn inderdaad de gaven die door een openlijk optreden hun dragers tot arbeiders van de Heer stempelen.

Daarom zien we in de Schrift dat ouderlingen alleen aangesteld worden door apostelen of door hen, die daartoe opdracht ontvangen hebben van een apostel. Diakenen werden door de Gemeente gekozen, daar ze in opdracht van de Gemeente haar geldzaken behartigden, maar toch ook nog door de apostelen "over deze zaak gezet". De opgestane en ten hemel gevaren Christus heeft de gevangenen

waarin we waren, gevangen genomen en ons bevrijd. En uit deze bevrijdden neemt Hij zijn dienstknechten door hen zijn gaven te geven. ^{Ef.4}

Mat.25:14-30 stelt ons heel duidelijk voor hoe een Christen een dienstknecht, een arbeider van de Heer wordt. De Heer zelf geeft hem een gave in overeenstemming met de natuurlijke aanleg die hij bezit. De Heer geeft niet aan een stomme de gave van evangelist of leraar. Niet dat een stomme niet het evangelie zou kunnen brengen! God roept alle gelovigen op de blijde boodschap te verkondigen. Maar als we dat doen, zijn we nog geen evangelist! De Heer geeft zijn gaven "een iegelijk naar zijn eigen bekwaamheid". ^{Mat.25:15} En Hij leidt hun leven opdat ze voorbereid worden voor de speciale dienst die Hij hen later wil opdragen.

Tot Jeremia zegt God: "Eer dat Ik u in de moederschoot formeerde heb Ik u gekend en eer dat ge uit de baarmoeder voortkwaamt heb Ik u geheiligd; Ik heb u de volken tot Profeet gesteld." ^{Jer.1:5}

En Paulus zegt in Gal.1:15: "Toen het God, die me van mijn moederschoot aan afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagde zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de volken zou verkondigen, ging ik terstond niet te rade met vlees en bloed en ging ook niet op naar Jeruzalem tot hen die voor mij apostelen waren." ^{Zie ook Hand. 9:15}

De Heer geeft dus door de Geest aan enkelen van hen die Hij verlost heeft, na hun wedergeboorte een gave als herder of leraar of evangelist, naar de natuurlijke begaafdheid en ontwikkeling die zij reeds vóór hun bekering hadden ontvangen.

Dit werpt een helder licht op Gods wegen. De Heer geeft de gave en wel die gave die de betrokken gelovige als lid van het lichaam van Christus nodig heeft, op de plaats waar hij in het lichaam is gesteld is. ^{1Kor.12:18enz.} We zien dan ook nooit twee gaven die geheel gelijk zijn. En dat laat ons de boze gevolgen van menselijke organisatie in de geestelijke dingen zien. Bij een organisatie zijn de functies, de werkzaamheden vast. Als iemand wegvalt moet een ander zijn plaats innemen, hoewel hij nooit precies dezelfde gave heeft als de eerste. Bij een organisme als het lichaam, is dat anders. Als daar een lid wegvalt, nemen de andere leden, naar hun aard, zo goed mogelijk het werk over en het hele organisme helpt hen daarin. Het is bekend dat bij invaliden sommige organen die de taak van niet aanwezige organen moeten overnemen, veel sterker ontwikkeld zijn dan bij valide mensen.

Zo is het met het lichaam van Christus. De Heer geeft aan ieder die gave die nodig is voor de plaats waarin Hij hem in het lichaam stelt en in overeenstemming met de natuurlijke aanleg en de vorming die Hij hem eerst heeft gegeven. De Heer kiest zijn arbeiders en geeft hen

Zijn gaven en als Hij hen roept zijn ze bekwaam voor Zijn dienst. Iedere menselijke opleiding tot de dienst zal hun geschiktheid voor de dienst die de Heer hen opdraagt verminderen, tenzij een bijzondere genade van God dit voorkomt.

Het is niet verkeerd als jonge gelovigen de wens hebben een gave te bezitten en daarom bidden: "IJvert om de geestelijke gaven." ^{1Kor.14:1} Maar het doel moet zijn om te dienen, te stichten: aan een iegelijk wordt de openbaring van de Geest gegeven tot hetgeen nuttig is. ^{1Kor.14:12:7}

De Geest openbaart zich in het belang van allen. De verantwoordelijkheid van ieder die een gave ontvangen heeft is dus, dat hij daardoor een schuldenaar geworden is van allen voor wiens nut de gave gegeven is. Hij is ook in dit opzicht niet van zichzelf. In verbinding met Christus bevestigt de Heilige Geest hem die Hij gebruikt tot een dienstknecht, ook al zou zijn dienst bestaan in het regeren van de Gemeente. Dit regeren is de juiste plaats van een dienstknecht die geroepen is om te regeren. Maar in Efeze 4:16 staat dat het lichaam door de gaven zichzelf opbouwt in liefde. En inderdaad liefde is de praktische test voor alle ware opbouw in overeenstemming met God. Liefde is de geest van de dienst. Het brengt niet alleen tot werken, maar tot dienen in het werk. Het zoekt niet zichzelf, maar wat voor een ander is. Het is de goddelijke natuur in haar openbaring in de mens.

Maar hoe kan iemand weten of hij door de Heer geroepen wordt? Mat.25 geeft het antwoord. De Heer geeft gaven en zonder dat Hij uitdrukkelijk zegt wat ze met de gaven doen moeten, vraagt Hij als Hij terugkomt wat ze er mee gedaan hebben. Het bezit van een gave is tegelijk de opdracht om deze gave uit te oefenen.

Maar hoe kan iemand weten of hij een gave bezit? En inderdaad kan de gelovige die zich door menselijke gevoelens laat leiden, zich vergissen. Natuurlijke welsprekendheid is heel iets anders dan het bezit van een genadegave.

Maar hoe weten we dat we vrede met God bezitten? We zijn de weg gegaan die God in Zijn Woord aantoonde: bekering, geloof in het werk van de Heer Jezus en in het Woord van God, dat ons verzekerde dat er niets meer tussen God en ons was nadat we bij het kruis geweest waren. En daarna bevestigde de Heilige Geest het in onze harten, door ons de vreugde van deze vrede met God te geven. Zo is het ook met de dienst.

Als we in gehoorzaamheid aan het Woord van God "de deugden verkondigen van Hem die ons uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht", ^{1Pet.2:9} zal het gezien worden of de Heer ons een bijzondere gave gegeven heeft en de Heilige Geest zal dat ook in ons eigen hart bevestigen. De Heer zal ook in ons hart de behoefte wekken om Hem in

de zijnen te dienen, of als evangelist de boodschap van de redding te brengen aan verloren mensen. Maar als we de goedheid van God niet praktisch kennen in ons hart, doordat we in Zijn gemeenschap onze weg gaan, zullen we ons talent in de aarde verbergen. ^{Mat.25:24, 25} Hoeveel talenten zouden er zo begraven zijn?

Zo is dus ieder die een gave ontvangen heeft, geroepen om in de bijzondere dienst van de Heer te treden. En ieder die die gave uitoefent is een dienstknecht, een arbeider van de Heer. Dat heeft niets te maken met het hebben of niet hebben van een beroep om daardoor in zijn levensonderhoud te voorzien. Iedere arbeider heeft het recht om van zijn werk te leven. ^{1Kor.9:14} Maar hij moet in persoonlijke gemeenschap met de Heer een beslissing nemen of en wanneer hij van dat recht gebruik moet maken. In de anderhalf jaar dat Paulus in Korinthe was ^{Hand.18} heeft hij tenten gemaakt om in zijn onderhoud te voorzien, hoewel er rijke gelovigen waren. Maar in Filippi nam hij dankbaar de gave aan.

God geeft de arbeider het recht van zijn werk te leven. En als hij voor de Heer overtuigd is van dat recht gebruik te moeten maken, mag hij van de Heer verwachten dat Deze in al zijn behoeften voorzien zal. Hij hoeft (en mag) het niet van mensen verwachten, ook niet van de Gemeente, maar alleen van de Heer in Wiens dienst hij staat. Maar hij kan alleen van zijn

recht gebruik maken, als hij dat recht heeft, dus van te voren al een arbeider van de Heer is. Hij gaat dus niet in het Werk van de Heer als hij besluit om zijn aards beroep er aan te geven, maar hij kan dit besluit nemen omdat hij in het Werk van de Heer is. Zou hij geen arbeider van de Heer zijn, dan had hij het recht niet om van het werk van de Heer te leven.

Uit bovenstaande volgt dat een gelovige een arbeider van de Heer is, doordat hij een gave van de Heer ontvangen heeft en die in de dienst van de Heer uitoefent. Hij behoeft daartoe geen enkele aanstelling en evenmin een goedkeuring of erkenning van één of meerdere andere arbeiders of andere gelovigen. Paulus ging niet te rade met vlees en bloed toen God hem riep. ^{Gal.1:16} En Apollos wachtte niet op erkenning van wie ook, maar predikte vurig van geest, zelfs toen hij nog erg onkundig was.

Het geval in Hand.13 heeft niets met dit onderwerp te maken, daar het daar gaat om mannen, die reeds jaren in het werk des Heeren waren, maar nu door de Heilige Geest voor een zeer bijzondere opdracht geroepen werden. In het eerste vers worden ze onder de profeten en leraars genoemd en in hoofdstuk 14:16 worden ze apostelen genoemd.

Wel blijkt zowel bij Paulus als Apollos dat ze het vertrouwen van plaatselijke getrouwe broeders hadden, hoewel niet gezegd wordt dat ze daarnaar gevraagd hebben. Maar ook zonder uitdrukkelijk vragen weet de betrok-

ken persoon dat wel. En zeker zal het ontbreken van dit vertrouwen aanleiding zijn om zich voor de Heer te stellen en zichzelf in Zijn licht te onderzoeken. Maar nooit hebben Paulus of Apollos gevraagd wat zij die vóór hen dienstknechten van God waren, er van zouden denken dat ze gingen prediken. Het was hun genoeg dat ze door de Heer geroepen waren.

En pas minstens drie jaar later ging Paulus naar Jeruzalem om met Petrus kennis te maken. En pas veertien jaar later wordt hij officiëel door de apostelen erkend, als zijn werk bewijst dat hij inderdaad door God geroepen is. Alleen de roeping van de Heer, dus het bezit van de gave, is de aanstelling van de arbeider. En hij is alleen aan zijn Meester verantwoording schuldig. Dat geeft hem echter niet het recht van anderen erkenning te eisen. Zeker heeft de Gemeente de plicht de arbeiders te erkennen en hen in stoffelijk opzicht te steunen. Maar dat kunnen ze alleen doen als de Heer hen persoonlijk de overtuiging gegeven heeft dat de betrokkene werkelijk in de dienst van God staat. En dat is alleen een zaak tussen God en hen.

En evenmin heeft hij het recht te eisen dat andere arbeiders hem als zodanig erkennen. Ook dat is een zaak tussen die arbeiders en God persoonlijk.

Maar is de zekerheid door de Heer geroepen te zijn en door Hem gebruikt te worden, niet het enige belangrijke? Dat maakt het hart gelukkig en geeft volharding in het werk, ook al zouden allen ons miskennen.

Agenda

De nevenstaande agenda is uiteraard niet volledig.

Op ons programma staat nog de jaarlijkse

NBC conferentie in Wuppertal,

van zaterdag 25 tot en met vrijdag 1 augustus 2015

Ook niet-deelnemers zijn welkom in de bijeenkomsten, die vanaf zaterdagavond worden gehouden, dagelijks om 9:45 en 19:30 uur.

Het adres is:

Bildungstätte "Bundeshöhe", Bundeshöhe 7, 42285 Wuppertal,
Duitsland.

Onderwerp: "Abraham en zijn zaad"

U kunt zich nog voor deelname opgeven!

De Tent

Met als thema "Blij met de bijbel!" staan voor de komende elfde tenttournee vijf campagnes op ons programma in de volgende plaatsen:

Zondag 17 mei t/m vrijdag 22 mei OLDEBROEK

Locatie: Boomkwekerij Hoekert, Zuiderzeestraatweg 410

Zondag 24 mei t/m vrijdag 29 mei OPMEER

Locatie: Grasveld sport en recreatieterrein "De Weijver"

Zondag 31 mei t/m vrijdag 5 juni TOLLEBEEK

Locatie: hoek Laat/Torenvalk, grasveld a/d Urkerweg

Zaterdag 6 juni t/m vrijdag 12 juni VEENENDAAL

Locatie: kruising Kerkewijk en Cuneraweg

Zaterdag 13 juni t/m vrijdag 19 juni VROOMSHOOP

Locatie: grasveld Het Plantsoen

De laatste actuele gegevens vindt u op www.bijbelstudie.nl

Mocht u idee hebben om in uw woonplaats of op andere locatie een tentweek te houden, dan horen wij dat graag.

Agenda van Ab Klein Haneveld

ALKMAAR donderdag 9/23 apr,
7/21 mei; 19:45 uur;
"Delta", Oude Kanaaldijk 2;
Het boek Openbaring

's HERTOGENBOSCH woensdag
22 apr; 20:00 uur;
Wederkomstkerk, Rijnstraat 20;
Losse onderwerpen

BEEKBERGEN zondag 18 okt, 13
dec; 10:30 uur, "De Hooge Weye"
Dorpsstraat 28-36

LEERDAM zondag 26 apr, 24 mei, 21
jun; 10:00 uur;
Patrimonium, Jeekelstr. 40a;
De brief van Jakobus

APELDOORN

zaterdag 9 mei, 12 sep, 14 nov;
10:00 tot 16:00 uur;
Het Bolwerk, Ravelijn 55;

Nederlands Bijbelstudie Contactdag
onderwerp 9 mei:
Licht of duisternis

LINSCHOTEN maandag 20 apr,
4/18 mei; 20:00 uur;
"Bij de tol", Nieuwe Zandweg 12;
De Duizend Jaren

OLDEBROEK 21 apr, 5 mei;
19:45 uur; Stationsweg 43;
Christus in de Psalmen

BEVERWIJK zondag 3 mei, 20 sep,
15 nov; 10:00 uur;
B.H.K.-gebouw, Groenelaan 74

OLDEBROEK zondag 26 apr,
10 mei; 17:00 uur;
L.H.N.O. gebouw;
Van Sytzamalaan 3

BOLSWARD zondag 10 mei, 7 jun;
10:00 uur; "Oranje-Kapel",
Grote Dijklakker 41;
Het Evangelie van Lukas

URK dinsdag 28 apr, 12 mei;
19:30 uur;
't Sangetje, Staartweg 22a;
De profet Jeremia

DRACHTEN donderdag 30 apr;
1/15/29 okt, 12/26 nov, 10 dec;
20:00 uur; Rode Kruis gebouw,
De Geeuw 31;
De brief aan Filippi

URK zondag 17 mei, 20 sep, 1 nov,
13 dec, ; 17:00 uur;
Rode Kruisgebouw, Wijk 8-2;
Gelijkenissen en Tekenen

EMMEN maandag 27 apr, 11 mei;
19:30 uur; Ichthuskerk,
Walstraat 21;
De profet Jesaja

Licht of Duisternis (Apeldoorn, 9 mei a.s.)

De mens moge dan een hoge dunk hebben over zijn verstandelijke vermogens, de Bijbel zegt, dat die niet toereikend zijn om de onkenbare God te kennen. Daarom spreekt die over een onverstandig en duister hart en verstand.

Rom.1:21, Ef.4:18 En uit het hart (verstand) komen voort valse woorden, ^{Jes.59:13} boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen, ^{Mat.15:19} kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen.

Mark7:21 Niet voor niets herinnert Paulus ^{Rom.11:33-36} ons aan de woorden waarmee de Heer ons oproept naar Hem te luisteren, omdat Zijn gedachten, wegen en oordelen hoger zijn dan de onze. ^{Jes.55:3-9} De (macht der) duisternis ^{Kol.1:13} wordt echter tenietgedaan waar het licht (ver) schijnt. En al wat openbaar maakt is licht. ^{Ef.5:13}

Kortom: God kan slechts worden gekend waar Hij Zich openbaart: In de schepping en haar geschiedenis, ^{Rom.1:20} maar primair in de Schrift, het eeuwig blijvende Woord van God. ^{1Pet.1:25}

Wat een tragiek in het leven van velen, die weliswaar zochten naar God, maar naar Zijn Woord niet wilden horen en godloचनाars werden....

Niet voor niets zegt Hij: Die op het woord verstandelijk let, zal het goede vinden; en die op den Heere vertrouwt, is welgelukzalig. ^{Spr.16:20} Vervolgens: God heeft ons het verstand gegeven, dat wij de Waarachtige kennen. ^{1Joh.5:20} Zwart-wit? Inderdaad, als duisternis en licht!

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift." In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbel-studie-avonden, tentcampagnes, contactdagen, collegedagen en conferenties, studiereizen; de uitgave van de lezingen op audio-cd's en cassettes; de uitgave van brochures en deze circulaire. *Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.*

Correspondentieadres

Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere
telefoon (036) 53 62 976

Internet

www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften

NL03 INGB 0005 5676 69
NL88 RABO 0308 7470 46
ten name van
Nederlands Bijbelstudie Centrum

Giften voor de tentevangelisatie

NL87 RABO 0103 5810 06
ten name van
N.B.C. Evangelisatie